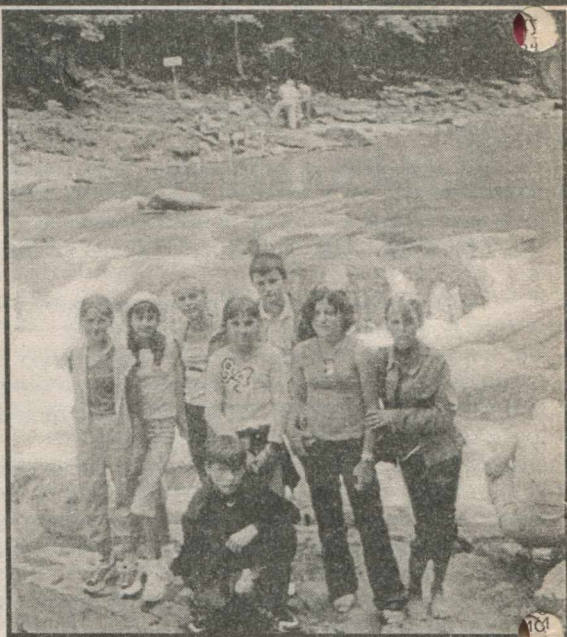

З ВИСОТИ ГОВЕРЛИ, З БЕРЕГІВ ПРУТА...

Учитель історії Новоукраїнської одинадцятирічки Василь Михайлович Шклярук наголошує, що завдання сучасної історичної науки полягає у створенні умов для виховання повноправних громадян – патріотів України, котрі здатні вільно орієнтуватися в суспільному житті і усвідомлювати свою роль та відповідальність перед суспільством, державою, переймати загальнолюдські та національні цінності, уміння здійснювати історичний аналіз та орієнтуватися в історичній інформації, прилучатися до духовних і культурних надбань українського та інших народів.

На перший погляд Новоукраїнська ЗОШ I-III ст. нічим не відрізняється від інших. Але в школі більше п'яти років існує традиція організовувати історичні екскурсії до різних куточків нашої Батьківщини. За кілька останніх років учні відвідали майже всі визначні місця Західної України, прогулялися вулицями столиці, милувалися її живописними краєвидами під час екскурсії по Дніпру, підкорили круті підйоми Карпатських гір. Завдяки цим подорожам ми дізналися багато цікавого про міста і містечка, селища і села нашої держави. Адже вивчати історію, подорожуючи, набагато цікавіше, ніж дізнаватися про це з книг. Відвідавши Остріг, дізналися про виникнення та розвиток книги, побачили найдавніші книжки, які були знайдені не тільки на території нашого краю, побували в музеї монет, в якому висвітлена історія грошей з моменту їх появи, завітали в Острозьку академію, ознайомилися з пам'ятками архітектури. Під час подорожей рідним краєм ми розширюємо світогляд, знаходимо відповіді на різні запитання, вивчаємо не тільки історію, а й географію нашої країни, її етнографію і просто насолоджуємося краєвидами ріднокраю.

Вибираючи наступне місце для екскурсії вчитель історії уважно вислуховує пропозиції учнів і вибирає черговий екскурсійний маршрут. Минулого літа відбулася подорож у Карпати. Протягом трьох днів пройшлися шляхами Олекси Довбуша та підкорили найвищу вершину українських Карпат – гору Говерлу. Неможливо передати враження, які переповнювали екскурсантів. Звичайно, Говерла – не Джомолунгма і навіть не Монблан – вона набагато нижча, але, мабуть, саме тому не відлякує, а приваблює. Для мене це було друге сходження на найвищу вершину України, а от мої друзі побували тут вперше, і тому їм здавалося, що туди підіймуться без проблем. На перший погляд Говерла не виглядає надто високою і здається, що на гору можна буде бігти наввипередки. І справді, перші сотні метрів ідеш бадьоро, впевнено, але згодом відчуваєш, що ноги наче наливаються свинцем. Найважче даються останні півкілометра. До вершини зовсім близько, а ноги вже не несуть – хоч повзи рачки...

Аж ось, врешті-решт, вершина. Найтяжче вже позаду. Ми на Говерлі, оглядаємось довкола, милуємося захоплюючими краєвидами. Стоїш і думаєш: "Яка краса!!!"

Крім того, ми випробували канатну дорогу, спостерігали за тренуваннями спортсменів на трамплінах, і, як би це дивно не звучало, каталися на санках. Можна сказати напевне: захоплюючі краєвиди, шум Прута, чисте повітря, привітне населення, яке з теплом прийняло нас, - надовго закарбуються в пам'яті школярів, у їх духовних закутках.

Зазначу, що не лише поїздка у Карпати була такою захоплюючою. Під нашими ногами промайнула величезна кількість стежин, якими сотні років тому ходили поважні придворні дами, пани, проїжджали козацькі полки. Ми відвідали багато місць, де пролилася кров сотень тисяч людей, побували у підземеллях замків, де з глибин віків і досі відлунюють кроки наших предків.

Для себе під час екскурсії я відкрила багато нових сторінок літопису України. Описи деяких історичних моментів навіть важко знайти в книжках, а подорожі дають змогу розширити коло знань.

Від імені учасників екскурсії та від себе особисто дякую вчителю історії Василю Михайловичу Шкляруку за поїздки, які відбулися протягом останніх кількох років, і за долучення школярів до духовних та культурних надбань народу українського.

Ірина МАЛЬЧЕВСЬКА,

учениця 10-Б класу Новоукраїнської ЗОШ I-III ст.